

**ZBRANE PESMI SODELUJOČIH NA
BRALNEM MARATONU, 17.9.2012,
NA TEMO PRAVA SMER JE GIBANJE**

Zbrala in uredila: Urša Žiger

Maribor, september 2012

Kazalo

POSLUH NARAVA GOVORI.....	1
NAPISAL BI TI PESEM	4
KAKO SE DRUŽITI S KNJIGO.....	5
KNJIGA	6
BRANJE	7
BEREM KNJIGE	8
NARAVA	9
SVET KNJIGE.....	10
ZNANJA ŽELJNA MUCKA	11
BRANJE KNJIGE	12
PRA PRA PESEM.....	13
KNJIGA	14
SANJSKO POTOVANJE.....	15
POZABLJENI ČEVLJI	16
SVET NIMA MESTA ZA JUNAKE.....	17
MOJA PRIJATELJICA	18
EKOLOGIJA.....	19
ČLOVEŠKA MORBIDA.....	20

POSLUH NARAVA GOVORI

Majhni, mračni, bolehnih gozdovi,
črni, utrujeni rečni tokovi,
prekriti so z nafto, odpadki,
sadeži-skoraj umetni, nič več sladki.
To je zdaj svet svinca in strupenih čistil,
smeti, izpušnih plinov in umetnih gnojil.

Smogasti zrak,
za nas je poslednji znak.

Mati narava nam pravi:

"Niste več zdravi!

Jaz že boleham,
počasi umiram,
vse moči zbiram,
da vas ustavim.

Tehnologija prehitro drvi!

Zakaj je nihče ne miri?

Zakaj? Zakaj delate mi to?

Zakaj uničujete moje sinje nebo?

Mojo dušo-z zelenjem prekrito telo?"

Narava nas prosi, naj ji prisluhnemo,
svoje želje po zaslužkih potuhnemo.
Ozremo se malo za njo, našo mati,
In začnemo EKO načrte kovati.

Prisluhnimo naravi,
nič več čili in zdravi,
ker če uničimo njo,
uničimo sebe, življenjsko kolo.

Ali pa...

Šumeči gozdovi, polni dreves,
pozimi v objemu belih zaves,
žuboreči potoki, mrzli in sveži,
z ribami in rakci posuti,
v kamnite izvire obuti.
Belim puhastim ovčkam
v slast gre vsak list,
nam pa pljuča napolni zrak,
svež in čist.

Zdaj smo na vrsti mi,
množica ozaveščenih ljudi,
da izberemo eno od poti!
Da v pravo smer potem gremo,
ne v bolezen in trpljenje,
temveč v radosti polno življenje.

Posluh, narava govori!
Ni še prepozno,
prisluhujemo ji.

Nina Kolar, 9. razred
OŠ Kamnica

NAPISAL BI TI PESEM

Kar je najboljše in najlepše,
dosežemo le za ceno velike bolečine.

Prišel je januar, najmirnejši,
najhladnejši mesec v letu.
Že samo ena misel je dovolj,
da se v meni prebudi na tisoče nejasnih besed,
ko pomislim, kako lep lahko bi bil najin svet.

Gledam v nebo.
Iz dneva v dan,
z noči v noč.
Tako daleč si še ...
Nekje visoko, daleč si ...

Zapustila si me, ne da bi zares odšla.
Poslovala si se, a si še vedno tukaj.
Veš, da pogrešanje boli ...?
Odložim pisalo.
Napisal sem ti pesem.
To, kar sem si vedno želel,
a ti ... te pesmi ne boš nikoli prejela.
Zazrem se v nebo, vidim te.
Tam zgoraj, čakaš name.

In jaz?
Življenju ne dajem nič kaj več smisla, kot ti ...
Živim za jutri ...
Ker si dajem upanje, da bom jutri boljši ...

Kar je najboljše in najlepše,
dosežemo le za ceno velike bolečine.

Patricija Jamar, 9. razred
OŠ Angela Besednjaka

KAKO SE DRUŽITI S KNJIGO

Se je moraš dotakniti?
S seboj nositi?
Jo poljubiti?
Mogoče v kino iti?
Jo z barvami popestriti?
Jo za telefonsko številko prositi?

Mogoče jo moraš samo brati.
Morda poslušati.
Ali njene besede tkati.

In vendar se moraš z njo družiti
in zvečer na žalost posloviti.

Eva Simonič in Kaja Simič, 8. razred
OŠ Draga Kobala

KNJIGA

Knjiga je lahko naš najboljši prijatelj.
Z branjem dobre knjige,
doživimo več kot tisti,
ki nočejo brati.

Knjigo potrebujemo,
da bi z branjem postali bogati
in tako uspešni kot si želimo.

Manca Komel, 4. razred
OŠ bratov Polančičev

BRANJE

Berimo, berimo,
da bi v šoli več znali,
berimo, berimo,
da bi pametni postali.

Vsi imajo radi branje,
ker je branje zanimivo potovanje,
zanimivo, igrivo in veselo branje –
potovanje.

Anja Zeilhofer, 4. razred
OŠ bratov Polančičev

BEREM KNJIGE

Berem, berem! Mene to veseli!
Zvečer, ko berem le o princeskah in o vilah,
ne pa o vitezih in vojaki, ker to zame pač ni.

Ko grem v knjižnico, tam je polno knjig,
so vseh velikosti, barv in oblik.
Izberem si le tri, jih domov odnesem in
preberem dokler konca ni!

To me veseli!

Ema Voler, 4. razred
OŠ bratov Polančičev

NARAVA

Gozd, sonce, gore, morje,
nebo, oblak, cvetica.
Narava ena sama
in edina kraljica.

Z viharji in strelami gospodariš ti,
kakor sonce nad zvezdami.
Nebo ti je halja,
drevesa lasje
in listje mile in dolge roke,
ki z njimi nas ti, nehvaležne ljudi,
pestuješ, kakor otroke pomladi.

Narcisa in zvonček,
mušica in oreh,
snežinka in ledenica...
Ti si narava naša skrbnica
in stvarnica.

Nas dneve in leta
zalagaš s srečo
in tvoji otroci te ljubimo zvesto,
kakor ženin svojo nevesto.

O, mati kraljica
in mila stvarnica,
da leta in leta
bi z nami ostala
življenja bogatega nam podala.

Eva Kurnik, 9. razred
OŠ Kamnica

SVET KNJIGE

S knjigo rastem, se učim,
v čudoviti svet besed hitim.
Knjiga je človekov najboljši prijatelj,
beri veliko,
čeprav ne boš pisatelj.

Svet knjige je čudovit,
a včasih krut in zvit.
Kdor knjige rad ima,
velike učenosti in skrivnosti pozna.

Knjiga ni igrača.
Za tiste, ki jim je pomemben le denar –
vedite, tudi knjiga se spleča.

Neprecenljivi so njeni zakladi –
zato spoštujmo knjigo in jo imejmo radi.

Filloret Morina, 9. razred
OŠ Maksa Durjave

ZNANJA ŽELJNA MUCKA

Le kaj bi bilo,
če bi mucka brati znala?
Potem ne bi samo mačje preje predla in v košari ležala.

Le kaj bi bilo,
če bi mucka brati znala?
Potem ne bi samo toplega mleka pila in ga velikokrat tudi polila.

Le kaj bi bilo,
če bi mucka brati znala?
Potem se ne bi več Tačka imenovala in bi učena mucka postala.

Gaja Gujt Bauman, 4. razred
OŠ bratov Polančičev

BRANJE KNJIGE

Branje knjige mi odpre pot v svet domišljije,
kjer srečam se s pravljичnimi junaki
in raznimi pravljичnimi veseljaki.

Kadar mi je knjiga všeč, se vanjo poglobim
in se dolgo časa ne zbudim.
Kadar pa knjiga všeč mi ni, jo pustim
in k drugi knjigi odhitim.

Branje ni dobro le za sanje,
temveč je dobro tudi za znanje.
Zato moramo hitro knjigo prebrati,
če želimo veliko znati.

Linda Buzhala, 6. razred
OŠ Maksa Durjave

PRA PRA PESEM

To najina pra pra je pesem.
Ni preveč dobra,
je pa modra.

Pra pra je staro,
vi pa poslušajte najino pesem mlado.

Pra pra knjiga,
prava je starina.
A vsaka beseda,
je prav prima.

Pisanje pesmi nama
ne gre od rok
in mislim da od naju
boljše piše kar nekaj otrok.

Eva Simonič in Kaja Simič, 8. razred
OŠ Draga Kobala

KNJIGA

Knjiga matematična,
knjiga polna risb in slik,
knjiga pravljic, bajk in zgodb....
Knjiga, ki pozna ves svet
in uči ta naš planet.

Vsepovsod je polno knjig,
lepih, resnih in pa knjig,
ki res čudnih so oblik.
Kakšen bi bil svet brez njih?
Svet brez znanja, črk in slik?
Kje bi ta naš svet pristal,
če več brati ne bi znal?

Kaj če knjigo bi odprl
in bi prazen list uzrl?
Spet tako bi vse bilo
kot pred leti sto in sto.

Le kako bi svet živel,
če več knjig ne bi imel?
Zato varujmo jih skrbno,
da nam bo ob njih lepo.

Lea Žitnik, 9. razred
OŠ Maksa Durjave

SANJSKO POTOVANJE

Nekoč, ko je zunaj deževalo,
bliskalo in grmelo,
se je meni sanjalo,
tako resnično se je zdelo.
Vse okrog mene
je pravljичno oživilo.

Porcelanaste lutke so čajanko imele,
njihove rožnate pentlje
pa se s skodranih las spele.
Lončki so veselo cingljali,
na drugi strani sobe
pa so se jim avtomobilčki
nesramno smejali.

Knjige na glas so si pravljice brale,
revije pa so se tiho pomenkovale.
Nenadoma pa me je napadel stol,
bil je rohneč in besneč,
bil je trol.

Hitro začela sem mu bežati,
želela iz teh sanj,
se čim prej podati.

Lucija Šmid, 7. razred
OŠ Franca Rozmana-Staneta

POZABLJENI ČEVLJI

Rjave packe na čevljih,
raztrgani okraski,
uničeni podplati in
zamegljeni dodatki.

Nihče več ne ve,
kaj sem v njih doživela.

Mar se ne spomnijo več,
kako sem v njih pobegnila
pred tisto trumo vojakov,
pred tistimi sabljami in oklepi?
Se nihče več ne spomni,
kaj sem v njih dočakala za svoja leta?

Zdaj so sami na polici
na našem hodniku.

A jaz vsako noč hodim
z njimi, a me ne nosi luna,
kot bi kdo pomislil.
Jaz sam vem, da hodim.

Tilka Namestnik, 3. razred
OŠ Franca Rozmana-Staneta

SVET NIMA MESTA ZA JUNAKE

Ne joči.
Solze niso le kapljice,
pač pa odziv srca
na zunanje in notranje
vtise sveta.
Skelenje za očmi je bolečina,
ki se izlije v svet,
a ta ni njena domovina.
Svet je za solze prelep,
zato ne joči.

Otrok si.
Življenje je pred tabo
in kot ptica na nebu
lahko pustiš skrbi za sabo.
Vse bo v redu.
Dihaj počasi
in govori z nasmeškom.
V jutranji rosi
lahko še zmerom pobegneš letom,
ker si otrok.

Otrok si, ne joči.
Ti ne bi smel čutiti,
kaj so brazgotine
in še manj bi ti smele preiti
v nedolžne spomine.
Ta pesem je zate.
Žal mi je,
da svet nima mesta za junake,
a prosim te;
smej se, ne odrasti.

Teja Gerjovič, 9. razred
OŠ Franca Rozmana-Staneta

MOJA PRIJATELJICA

Med tisoči besed,
je moj svet.
Tako tih in lep,
ki se v glavi snuje,
z ustnicami oblikuje
in v ušesih čuje.

Besede mrgolijo,
med strani spolzijo
in se v knjigo spremenijo.

Se polnijo strani z junaki,
moje domišljije prvaki.
Njih zgodbe govorijo
čudovito melodijo.
Vpletejo me v svet domišljije,
kjer se dež v besede zlije.

Živeti z njimi,
v pravljичni idili
sliši se lepo,
ker tu včasih je grdo.
Takrat me knjiga vzame,
v neznane kraje,
in me ponese v njene raje.

Tolaži me, ko je hudo
res prava prijateljica je to.
Najde smisel v stvareh,
ki prinesejo solze v očeh.

Staša Meglič, 2. letnik
Srednja zdravstvena in kozmetična šola

EKOLOGIJA

Ekologija čisto drug je svet,
narekuje nam, kako moramo z okoljem živet.

Za vsako ločeno smet
narava hvaležna nam bo spet in spet,
danes in čez sto let.

Če smo pravi ekologi,
vsaka stvar priroma v svoj smetnjak,
in če to počnejo mnogi,
bolj zdravo bo okolje, voda in zrak.

Ekologi zdravniki so okolja,
Predelan papirček, flaša in dobra volja,
zdravita ves svet,
tako bolj čist postaja naš planet.

Če smeti bomo ločevali,
okolje lepše bo in vsi bomo bolj zdravi.
Zato ločujte
in pri čiščenju planeta sodelujte.

Mitja Žalik , 9. razred
OŠ Kamnica

ČLOVEŠKA MORBIDA

Dan je siv, po nebu se temni oblaki podijo
po hladnem jutranjem zraku listi jesenski pod poveljstvom vetra šumijo
na vejo drevesno je zvezana vrv, ki se maje
ne meneč se za obešenca, z bledim obrazom, ki prekrivajo ga saje.

V svoji sobi je pesnik, ki tiho išče rime
v ozadju doni divja glasba, glasne devete simfonije in zvoki plime
snežno bel papir prepoji črnilo, ki se polije
temnemu plesu se pridruži še kri rdeča, ki iz poetovih podlahti se vlije.

V gozdni jasni je posijalo sonce
žarki njegovi so preparali nebo po vsej dolžini, napovedovali konce,
v travi omamljen deček leži
krokarji se lovijo okrog njega, mirno jedo njegove oči.

Valovi na morju glasno, slano šumijo
nosijo ladjo leseno polno živih teles, ki gor in dol po palubi hitijo.
Najprej opravki, potem pa strah
ko z neba sta vlila se ogenj in kri. Kaj hitro sta ladjo spremenila v prah.

Sivina počasi se je razkadila
glasba je potihnila, pesnik in njegovo krvavo delo bila sta prav mila
krokarji črni so glasno se razleteli
ladja, požgana polna zdaj mrtvih teles. Prizor, da so še bogovi obnemeli.

Vse skupaj bilo bi ne važno
saj ljudje so neumni, naivni in slepi, ki mislijo, da vse to je lažno.
Vse skupaj nikomur ne bi bilo mar
saj jih ne poznajo, ne vedo kdo so. Če želijo umreti potem pa naj kar.

Matej Zagernik , 4. letnik
Biotehniška šola Maribor